

RECENSIE

Luisterrijk vanzelfsprekend

Gebeurtenis Marjolijn van Kooten, tekst en spel **Programma** Hoe vind je het zelf gaan? **Liedteksten en regie** George Groot **Composities, begeleiding** Rob Stoop **Gezien** 20/9 Groningen, De Oosterpoort **Publiek** 302 **Nog te zien** 20/10 Assen, 3/11 Steenwijk, 8/12 Emmen, 12/4 Coevorden, 18/4 Win-schoten, 12/5 Veendam

★★★★☆

Een term die we niet kenden. 'Psychiatrisch cabaret' staat als misleidende ondertitel van het programma *Hoe vind je het zelf gaan?* Marjolijn van Kooten woelde jaren in haar brein, zat in depressies, vreesde syndromen en wandelde met paniek en angstgevoelens langs psychologen en therapeuten. Welja, die waren best bereid in afschrikwekkende clichébeoordelingen als hulpstukken te fungeren. Het was een slagveld van intakes, vooral omdat je hoort 'wat je allemaal niet mag'. Dit heet dan een leerproces, inclusief de verantwoording over wat yoga aanricht.

Tja, liefde voor jezelf is een van de condities om te overleven. Dat is helemaal gelukt. Van Kooten echter: „Wat, als je jezelf haat...?” Ze doorliep een zwaar traject. Het hakte er in om een verbinding te leggen tussen hoofd en hart. Geen moment heeft ze 't over specialisten in de sector letselschade. Met andere woorden: een deerniswekkende terugblik op dieptepunten mag je vergeten. Dat is haar kracht. De achteloos aangevoerde humor, haar mimiek, de intonatie en een uitgekende cadans in de presentatie ademen iets van luisterrijke vanzelfsprekendheid. In samenhang daarmee is de rol van Rob Stoot aan de vleugel enorm aangezwengeld. Zijn functioneren is

uniek in een cabaretvoorstelling en hij mag aan de bak. Via een groot aantal liedjes zet hij als componist/begeleider en verklan-ker de sfeer van een huppeldeuntje, een ballad, een wals of een carnavalsschlager.

Wees eerlijk, de songs vormen in het cabaret dikwijls een uitgelezen intermezzo om gedachte-loos weg te zakken. In deze show zijn ze het perfect 'dienende' materiaal. Daar heeft George Groot alles mee te maken. Hij is de regisseur, maar ook de schrijver van de origineel getinte, pakkende liedteksten, de meester van de rijmtechniek. Hoe oud moet een mens zijn om je hem te herinneren van de vermaarde groep Don Quishocking? Ongevraagd advies: roep hem terug uit de archieven met zijn monoloog *Welke oorlog?*

Marjolijn van Kooten installeert diverse lagen. Confronterende therapeutische kwesties als: wanneer doe jij je masker af, wie ben je dankbaar, welke versie van jezelf ben je? Trouwens, hoe staat het met de medicatie en de herhaalrecepten? Daarnaast neemt ze komische afslagen naar haar volkstuin, typeert een buurvrouw en sluipt naar de actualiteit met een hilarisch verhaal over de rij telefonisch wachtenden bij bedrijven en instanties. Vocaal is ze niet heel geweldig, maar irritatie weet ze uit te sluiten. Het maakt niet uit, op weg naar de uitbundige finale.

Ze trekt geen slingers van het plafond, maar garandeert een vorstelijk waarheidsgehalte op grond van het allerminst versleten motto *Geloof, hoop en liefde*. Een heerlijk theatermens.

JACQUES J. D'ANCONA

Marjolijn van Kooten, bevrijd van angst, in *Hoe vind je het zelf gaan?*

FOTO: NISRAN